

Ἐκ τοῦ Βενετ. *blanco*. Ἰδ. G Meyer Neugr. Stud. 4, 19.

1) Λευκόθριξ, ἐπὶ αἰγὸς Τῆλ. — Λεξ. Βλαστ.: *Αἶγα φλάγκα* Τῆλ. 2) Ὁ ἔχων ἀνοικτὸν ἐρυθρὸν τρίχωμα, ξανθότριχος Ἦπ. Θεσσ. Πελοπν. (Αἶγ. Ἀργ. Ἀρκαδ. Βούρβουρ. Βυτίν. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεγαλόπ. Μεσσ. Οἶν. Πάτρ. Τρίπ. Τριφυλ. Χατζ.) Στερελλ. (Λεπεν.) — ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἀν.: *Ἄλογο βλάγκω* Καλάβρυτ. Φοράδα βλάγκα αὐτόθ. Φρύδια καὶ μουστάκια βλάγκα ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἀν. || Παροιμ. Χίλιοι βλάγκοι χίλια ἄσπρα, ἓνας βλάγκος χίλια ἄσπρα (δυσχερὲς νὰ εὑρεθῇ ξανθὸς ἵππος καλός, ἀλλ' ὅταν εὑρεθῇ, εἶναι ἀνεκτιμήτου ἀξίας) Βυτίν. Ἦπ. Λάστ. || Γνωμ. *Βλάγκω ἄλογο, ρούσσα γυναῖκα καὶ φλώργο γίδι νὰ μὴν πάρης* Βυτίν. Λάστ. Ἦ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. Ὁ τοῦ Βλάγκου τοπων. Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

βλάγκω ἦ, Πελοπν. (Τεγ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάγκος καὶ τῆς καταλ. -ω.

Προβατῖνα ξανθότριχος.

βλάκα - βλούκα ἐπίρρ. Ἦπ. Πόντ. (Σινώπ.)

Λέξις πεποιημένη.

Κατὰ τρόπον παράγοντα τὸν ἦχον βλάκ, ἐπὶ βαδίζοντος ἐνθ' ἀν.: *Περβατεῖ μέσ' ὅς τῇ λάσπῃ βλάκα - βλούκα* Ἦπ. Συνών. βλάτσα - βλούτσα, πλάτσα - πλούτσα.

βλάκας ἐπίθ. κοιν. Θηλ. βλάκα κοιν.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. βλάξ.

Ἀνόητος, μωρός, ἡλίθιος: Φρ. *Βλάκας* μὲ περικεφαλαία (πολὺ μωρός) σύννηθ. *Βλάκας* ἀπὸ κούγια (βλάξ ἐκ γενετῆς) πολλαχ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἄμυαλος 1*, ἔτι δὲ *ἀγάθας*, *ἀγαθιάρης*, *ἀγαθόπουλλος*, *ἀγαθὸς Α 3*, *ἀγαθούκλης*, *ἀγαθούλλης*, *ἀγαθωτὸς 2*, *ἄλαλος 4*, *ἀλαφρὸς 9*, *ἀμπλάκης 2*, *ἀνάποδος Α 5 Δ*, *ἄνογος*, *ἄνόητος*, *ἀπαλαδόστομος 2*, *ἄπραχτος 2 γ*, *βλακέντιος*, *κουτὸς*, *μουρλὸς*, *μποῦφος*, *μωρός*, *παλαβός*, *χαζός*. Πβ. *ἀγαθομαρία*, *ἀγαθομαροῦσα*, *ἀγαθομηλεῖα*.

βλακεία ἦ, λόγ. σύννηθ.

Τὸ ἀρχ. οὐς. βλακεία.

1) Μωρία, ἡλιθιότης: *Ἡ βλακεία του δὲ λέγεται*. Συνών. *ἀλαφράδα*, *ἀλαφρομυαλιά*, *ἀλαφρωμάρα*, *ἀλογιστία*, *ἀμυαλιά*, *ἀμυαλωσύνη*, *ἀνογιᾶ*, *ἀνοησία*, *ἀφέλεια 1 β*, *βλακωμάρα*, *κουταμάρα*, *κουτουράδα*, *χαζωμάρα*. 2) Λόγος μωρός: *Αὐτὸς ὅλο βλακεῖς λέει*. 3) Πρᾶξις ἡλιθία: *Πῆγε κ' ἔκαμε μιὰ μεγάλη βλακεία*. Ἐκαμα τῇ βλακείᾳ νὰ τὸν πιστένω.

βλακέντιος ἐπίθ. λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τῆς λογ. καταλ. -έντιος.

Διὰ τὴν κατάληξιν πβ. καὶ *κουτεντὲς - κουτέντιος*. Βλάξ, εἰρωνικῶς. Συνών. ἰδ. ἐν λ. βλάκας.

βλακίζω λόγ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας.

Λέγω μωρίας.

βλακο - σύννηθ.

Θέμα τοῦ ἐπιθ. βλάκας.

Συντίθεται ὡς α' συνθετ. 1) Μετ' οὐς. πρὸς δήλωσιν τῆς βλακείας, οἶον: *βλακόλογα*, *βλακόμετρο*, *βλακόμουτρο* κττ. 2) Μετὰ ρημ. οἶον: *βλακοφέρνω*.

βλακόλογα τά, πολλαχ.

Ἐκ τῶν οὐς. βλάκας καὶ λόγια.

Ἀνόητοι λόγοι.

βλακόμετρο τό, σύννηθ.

Ἐκ τῶν οὐς. βλάκας καὶ μέτρο.

Ἐκεῖνος ποῦ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μέτρον τῆς βλακείας, ὁ πολὺ βλάξ.

βλακόμουτρο τό, σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τοῦ οὐς. *μουτρο*.

1) Πρόσωπον μὲ ἔκφρασιν βλακώδη. 2) Ἀνθρώπος βλάξ: *Τέτοιο βλακόμουτρο ποῦ ναι!* Ἀσ' το αὐτὸ τὸ βλακόμουτρο.

βλακουνίζω Ἦπ.

Ἐκ τοῦ ἐπίρρ. βλάκα, δι' ὃ ἰδ. βλάκα - βλούκα.

Περιπατῶν ἐντὸς λάσπης παράγω τὸν ἦχον βλάκα - βλούκα. Συνών. *πλατσαρίζω*.

βλακούτσικος ἐπίθ. πολλαχ.

Ὑποκορ. τοῦ ἐπιθ. βλάκας διὰ τῆς καταλ. -ούτσικος.

Ὀλίγον βλάξ. Συνών. *κουτούτσικος*.

βλακοφέρνω σύννηθ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τοῦ ρ. *φέρνω*, περὶ οὗ ὡς παραγωγικῆς καταλ. ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾷ 22 (1910) 252.

Εἶμαι ὀλίγον βλάξ: *Αὐτὸς βλακοφέρει*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀλαφροφέρνω 2* καὶ *ἀπλοφέρνω*, ἔτι δὲ *ἀγαθοφέρνω*.

βλακωμάρα ἦ, ἀμάρτ. βλακωμάρα Στερελλ. (Ἀρχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βλάκας καὶ τῆς καταλ. -ωμάρα.

Βλακεία 1, ὃ ἰδ.: *Βλακωμάρα* ἔπαθι. Ὁ, τ' *τρανάει*, ἀπ' τ' *βλακωμάρα* τ'. || Φρ. *Βλακωμάρα* μὴ τοῦ *καντάρ* (βαρείας μορφῆς).

βλαμάκι τό, σύννηθ.

Ὑποκορ. τοῦ οὐς. βλάμης διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Θωπευτικῶς ὁ σύντροφος, ὁ φίλος.

βλαμηλίκι τό, Ἦπ. (Τσαμαντ.) Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ οὐς. βλάμης καὶ τῆς καταλ. -λίκι.

1) Ἀδελφοποιία Ἦπ. (Τσαμαντ.) 2) Φιλία Πελοπν. (Βούρβουρ.) κ.ά.: *Μ' αὐτὸν ἔχουμε βλαμηλίκι* Βούρβουρ.

βλάμης ὁ, σύννηθ. καὶ Τσακων. βλάμ'ς βόρ. ιδιῶμ. Θηλ. βλάμισσα πολλαχ. Πληθ. βλαμᾶδες Θεσσ. Στερελλ. (Γαρδικ.) — ΑΚαρκαβίτσ. Παλ. ἀγάπ. 96.

Ἐκ τοῦ Ἀλβαν. *vllam*. Πβ. ΚΤάση Λεξ. Ἑλληνοαλβ.

1) Ὁ ἐπὶ τοῦ ἱεροῦ εὐαγγελίου ὀρκισθεὶς νὰ διατηρήσῃ ἀδιάσπαστον καὶ ἀδελφικὴν φιλίαν πρὸς τινά, ὁ ἀδελφικὸς φίλος Ἦπ. Θεσσ. Μακεδ. Μέγαρ. Πελοπν. (Μεσσ. Φιγάλ.) Στερελλ. κ.ά. — ΣΖαμπέλ. Ἄσμ. δημοτ. 671 — Λεξ. Βλαστ. Πρω. Δημητρ.: Φρ. *Βλάμ'ς τὸ ἢ ψ'χὴ τ'* (ὁ βλάμης καὶ ἡ ψυχὴ του, ἦτοι ἀγαπᾷ τὸν βλάμην του ὅπως τὴν ζωὴν του) Στερελλ. (Ἀράχ.) || Γνωμ. *Κάλλιον βλάμ' πάρ' ἀδερφὸ* (ὁ βλάμης ἀγαπᾶται περισσότερον τοῦ ἀδελφοῦ) αὐτόθ. || Ἄσμ.

Τὸν ἔχεις φίλο κὶ ἀδερφὸ καὶ βλάμη ὅς τὸ βαγγέλιο ΣΖαμπέλ. ἐνθ' ἀν.

Κ' εἶχα καὶ φίλο γκαρδιακὸ τὸν καπετὰν - Σωτήρι, φίλον ἀπὸ μικρὰ παιδιὰ καὶ βλάμην ὅς τὸ βαγγέλιο

Ἦπ. Συνών. *ἀδερφοποιτὸς 1*, *μπράτιμος*, *σταυραδέρφι*, *σταυραδερφός*. β) Θηλ. βλάμισσα, ἡ σύζυγος τοῦ ἀδελφικοῦ φίλου Ἦπ. Μέγαρ. 2) Φίλος ἐν γένει, ἀγαπητὸς ὁμηλὴς, σύντροφος Α. Ρουμेल. (Σωζόπ.) Εὐβ. (Αἰδηψ.) Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Στερελλ. (Γαρδικ.) Σῦρ. — Λεξ. Βλαστ.: *Ἀπόψ' ἔχει ὅς τὸ σπῖτι κάποιον βλάμη* Αἰδηψ. Συνών. *ἀδερφοποιτὸς 2*. β) Ἐραστής Λεξ. Πρω. Δη-

μητρ.: 'Ο βλάμης τῆς δεῖνα. *Ημουν ἀπόψε μὲ τὴ βλάμισσα. Λεξ. Πρω. Συνών. ἀγαπητικὸς 2, ἐρωμένος, φίλος. γ) Εἰρωνικῶς ὁ προσποιούμενος τὸν γενναῖον καὶ διὰ τοῦτο φίλερις σύνηθ. Συνών. παλληκαρᾶς.

3) *Εκαστος τῶν στενῶν φίλων τοῦ γαμβροῦ οἱ ὅποιοι κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου περιποιοῦνται τοὺς προσκεκλημένους *Ηπ. Θεσσ. — ΑΚαρκαβίτσ. Παλ. ἀγὰπ. 96.: Οἱ βλαμᾶδες τοῦ γαμβροῦ εἶχαν ὅλη τὴν κυβέρνησις τῆς τάβλας ΑΚαρκαβίτσ. ἐνθ' ἄν. Συνών. μπράτιμος. Πβ. ἀδεροποιοιτὸς 4ε. 4) Παράνυμφος *Ηπ. (Ζαγόρ.) — ΚΚρυστάλλ. *Εργα 1,212 — Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Λεξιὰ ζερβιά παίζουσι νουντὸς καὶ βλάμης τ' ἀλογά τους ΚΚρυστάλλ. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἀδεροποιοιτὸς 4, μπράτιμος, παραγαμπρός.

*Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Κρήτ. Τσακων. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. *Στοῦ Βλάμη τῇ Λάκκα Πελοπν. (Στρέζ.) *Στὴ Σπηλαῖα τοῦ Βλάμη Ἀρκαδ.

βλάμικα ἐπίρρ. σύνηθ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλάμικος.

Κατὰ τὸν τρόπον ἴδιον τοῦ βλάμη (σημ. 2γ): Μιλᾷει-ντύνεται-περπατάει βλάμικα.

βλάμικος ἐπίθ. σύνηθ.

*Εκ τοῦ οὐς. βλάμης καὶ τῆς καταλ. -ικος.

*Ο ἀρμόζων εἰς βλάμην (σημ. 2γ): Οἱ τρόποι του εἶναι βλάμικοι. *Εχει βλάμικη περπατησιὰ-βλάμικο φέρσιμο κττ.

βλάμμα τό, Τσακων. — Λεξ. Περίδ. βλάμμαν Κύπρ. Τὸ μεταγν. οὐς. βλάμμα. Τὸ βλάμμαν καὶ μεσν. Βλάβη 1, ὁ ἴδ.

βλαμμιάρις ἐπίθ. Τήν.

*Εκ τοῦ οὐς. βλάμμα καὶ τῆς καταλ. -ιάρις.

*Εκεῖνος τοῦ ὁποίου ἡ ὑγεία ἐβλάβη, φιλάσθηνος. Συνών. ζωντάνης, μαραζιάρις.

βλαμμὸς ὁ, Νάξ. (*Απύρανθ.) Σάμ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ.

*Εκ τοῦ ρ. βλάφτω.

Βλάβη 1, ὁ ἴδ., ἐνθ' ἄν.: Μὴ κακό σου καὶ βλαμμό σου κ' εἶναι ἄλλοι πλὴν καλοὶ ἀπὸ σένα (μὴ πρὸς κακοφανισμόν σου κτλ.) Σάμ.

βλάσα ἡ, Κέρκ.

*Η λ. πιθανῶς σχετίζεται ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ βλασερός.

Μαλακὸς καὶ τρυφερὸς ἄρτος.

βλασεράδα ἡ, ἀμάρτ. βλαρουσάδα Εὐβ. (Κουρ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλασερός καὶ τῆς καταλ. -άδα (Ι).

Νωπά καὶ τρυφερά χόρτα: Πά' νὰ φέρωμε λιγάκι βλαρουσάδα πὸ τὸν τοῖχο.

βλασεραίνω Κέρκ.

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλασερός.

Καθίσταμαι μαλακὸς καὶ τρυφερός, ἐπὶ ἄρτου.

βλασέρεμμα τό, Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ ρ. βλασερεύω.

Μαλάκωμα διὰ ὑγράνσεως, ἐπὶ ἄρτου: Βλασέρεμμα θένεται τὰ ψωμιά.

βλασερεύω Νάξ. (*Απύρανθ.)

*Εκ τοῦ ἐπιθ. βλασερός.

Καθιστῶ τι μαλακὸν διαβρέχων αὐτό, ἐπὶ ἄρτου: Βλασερέμενο ψωμί.

βλασερός ἐπίθ. βλασερός Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) Κωνπλ. — Λεξ. Βλαστ. 278 βλασερός πολλαχ. βλασαρός Εὐβ.

(Κουρ. Κύμ.) Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀβλασερός Θήρ. βλασερός Σίκιν. βασερέ Τσακων.

*Εκ τοῦ οὐς. *βλάσι < βράσι καὶ τῆς καταλ. -ερός διὰ τῆς τροπῆς τοῦ πρώτου ἐκ τῶν δύο ρ εἰς λ κατ' ἀνομοίωσιν. Ἰδ. ΝΔεκαβάλλ. ἐν Ἀθηνᾶ 26 (1914) Λεξικογρ. Ἀρχ. 90 καὶ 211.

1) *Ο βράζων εὐκόλως, ἐπὶ ὁσπρίων Εὐβ. (Αὐλωνάρ.) — Λεξ. Δημητρ.: Κουκκιά βρασερά Αὐλωνάρ. Συνών. βραστερός, εὐκολόβραστος, καλόβραστος, καλόψανος. 2) *Ο ἄρτι ψηθείς, ὁ θερμὸς ἐτι Ἀνδρ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κουρ.) Κέρκ. Κίμωλ. Κρήτ. (Σητ. κ.ά.) Κύνθ. Νάξ. (Γαλανᾶδ. Κεραμωτ. Σαγκρ. Φιλότ.) Πάρ. Σέριφ. Σίφν. — Λεξ. Βλαστ. 278: Βλασερὴ κουλούρα Κύνθ. Σίφν. Ψωμί βλασερό Ἀνδρ. Γαλανᾶδ. Κάρυστ. Κουρ. Σίφν. Συνών. βραστερός, ζεστός. β) Πρόσφατος, ἀπαλός, ἐπὶ ἄρτου, τυροῦ κττ. Εὐβ. (Κάρυστ. Κύμ.) *Ηπ. Θήρ. Κύνθ. Λευκ. Μήλ. Πάρ. Πελοπν. (Βυτίν. Τρίπ.) Σίκιν. Συνών. φρέσκος, ἀντίθ. μπαγιατικός, ξερός. γ) Μεταφ. προσήνης, εὐπροσήγορος Κωνπλ. Ἀντίθ. κρύος, ψυχρός.

3) Ὑδαρής, οὐχὶ σφικτός, ἰδίως ἐπὶ τυροῦ, μυζήθρας κττ. Εὐβ. (Κάρυστ.) Κεφαλλ. Κρήτ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.) : Μυζήθρα βλασερὴ Κάμπος Λακων. Βλασερό τυρὶ Κάρυστ. Μπλάστρι βλασερό Κεφαλλ. Συνών. νεροῦλός, ἀντίθ. σκληρός, σφιχτός. 4) Σαρκώδης, ἐπὶ καρπῶν Κρήτ.: Ἐλαιὲς βλασερές. 5) *Ο πλήρης ζωῆς καὶ ὑγείας Κύνθ.: Βλασερὴ βλασερὴ ἐσηκώθη ἡ λεχὼ ἀπὸ τὸ κρεββάτι Κύνθ. Συνών. φρέσκος. β) Ζωογόνος Κρήτ. (Σητ.): Βλασερός χυλός. 6) Δροσερός Τσακων.: Ἀ χέρα ντι ἐνι βασερά (τὸ χέρι σου εἶναι δροσερό).

*Η λ. καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Νάξ. (Κεραμωτ. Φιλότ.)

βλάσι τό, Θεσσ.

*Εκ τοῦ οὐς. βλάσα.

Τρυφερά κορυφή, ἀκρέμων τῆς ἀμπέλου.

βλασιὰ ἡ, Κεφαλλ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ οὐς. βλάσα καὶ τῆς καταλ. -ιά.

Βόλος ἀπὸ κηρίον: Τὰ παιδιὰ παίζουν τοῖς βλασιές.

βλασιάζω ἀμάρτ. βλασιάζου Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Εκ τοῦ οὐς. βλάσιος.

Φθισιῶ, ἐπὶ ζώων.

βλασιάρικος ἐπίθ. ἀμάρτ. βλασιάρ'κους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Εκ τοῦ οὐς. βλάσιος καὶ τῆς καταλ. -άρικος.

*Ο φθισιῶν, ἐπὶ ζώων: Βλασιάρ'κον γίδ' - τραγί.

βλάσιασμα τό, ἀμάρτ. βλασασμαν Κύπρ.

*Εκ τοῦ ρ. βλασιάζω.

*Ο ἱκτερος τῶν μεταξοσκωλήκων. Συνών. ἀμολόγητο (ἴδ. ἀμολόγητος 12).

βλάσιος ὁ, ἀμάρτ. βλάσιους Μακεδ. (Χαλκιδ.)

*Αγνώστου ἐτύμου.

Φθίσις τῶν ζώων.

βλαστάκι τό, Κρήτ.

*Υποκορ. τοῦ οὐς. βλαστός διὰ τῆς καταλ. -άκι.

Βλαστός ἐδωδίου χόρτου καὶ μάλιστα τῆς βρούβας. Πβ. βλασταράκι, βλαστάρι.

βλαστώνω λόγ. σύνηθ. βλαστών-νω Κύπρ. βλαστένω ΓΨυχάρ. Ταξίδι' 164 — Λεξ. Μπριγκ. Δημητρ.

Τὸ ἀρχ. βλαστώνω. Τὸ βλαστένω καὶ παρὰ Σομ. Φύομαι, φυτρώνω σύνηθ.: Βλαστάνει χόρτο 'ς τὸν κῆπο. Βλαστώνουν τ' ἀμπέλιμα σύνηθ. Σὰν τὰ φύλλα ποῦ πέφτουνε